

מסורת הש"ס

(ב) ולקמן עט. א. (ג) לעיל יב: פסחים ג. מנהגין (ד) קרי: (ה) נסירות יא. (ו) חסיד לעיל טו דיה קשהו. (ז) לעיל דף טא. (ח) ויחינו. (ט) רש"י גורם ואפילו. (י) (ע"פ בחמתם דיה והתן ועוד שם פד. ד"ה בעין ותוס' נסירות לג. ד"ה ה"ל לחצר שמיטה.)

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשתא וכו' לקמן. ר"ב תהלת דף טע וע"פ בחמת' ד"ה גגג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והשתא וכו' ובר דלאר"ה סוטה לא חשיב טוב. ע"י ברש"י ר"ש ממילה ד"ה תפאן תמקטן:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

תשלום דבפ"ג.

עו.

עין משפט
גרי מצוה

ק"ה א מ"י פ"ב מהל' גניבה הלכה א פתח פסין ט"ה

תורה אור השלם

1. כי יתן איש אל רעהו כסף או בלים לשטר וגבגב מביח האיש את יקראו הנגב ישלם שקנים שמת כב ו

מוסף ר"ש

וגובב מביח האיש. אמר רחמנא ישלם שנים, ולא מביח הקדש. דלמן משלמי כפל להקדש (בבביות י"א). שחיטה שאינה ראויה לטבול. לא שמה שחיטה. וכל מינוב ואיסור הנכא על ידי שחיטה אצט חל עליה (דפושי' ת"י).

שלוש דכפל. משלמן את הכפל והוא משלם שלשה לנד הקנן: כי קא טבח דהקדש קא טבח. דהא בלאחר יאוש קיימין דלי לפני יאוש לא קדשה וכיון דליאוש קנייה הקדש ביאוש ושינוי רשות הלך לאו דמריה קטבת: ר"ש היא. וכגון שאמר הרי עלי עולה

תשלום דכפל: גבגב והקדשי ואחר כך טבח ומכר כו': אמרי בשלמא אמביחיה לא מחייב דכי קא טבח דהקדש קא טבח ולא דמריה קא טבח אלא אהקדש ליחייב. אמה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים הא מני ר"ש דמריה קיימי הא מדיסיפא ר"ש הוי רישא לאו ר"ש אלא הכא במאי עסקינן בקדשים קלים ואלויבא דר' יוסי הגלילי דאמר קדשים קלים ממון בעלים הוא וברשותיה קיימי אבל אדחני רישא גבגב וטבח ואח"כ הקדש משלם תשלומי ד' וה' ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים בקדשים קלים אבל בקדשי קדשים משלם תשלומי ארבעה וחמשה אלא לעולם לא שנא קדשי קדשים ולא שנא קדשים קלים ורקשיא לך מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים מכרו להדיוט מעיקרא תורא דראובן והשתא תורא דשמעון מכרו לשמים מעיקרא תורא דראובן ואמר נהי דסבר ר"ש מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים איפכא מיבעי ליה קדשים שחייב באחריותן פטור דאכתי לא נפק מרשותיה קדשים שאינו חייב באחריותן חייב דמפקי ליה מרשותיה אמרי ר"ש אמילתא אחריתי קאי והכי קתני אין הגונב אחר הגונב משלם תשלומי ד' וה' וגונב מבית האיש ואלא מבית הקדש רבי שמעון אומר קדשים שחייב באחריותן חייב מאי טעמא קרינא ביה וגונב מבית האיש ושאינו חייב באחריותן פטור דלא קרינן ביה וגונב מבית האיש מכרי שמעינן ליה לר"ש דראב"ה שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן בשוחט תמימים מבפנים לשם בעלים והרי חזרה קרן לבעלים אמר רבי יצחק בר אבין שגשפך הדם כי אתא רבין אמר רבי יוחנן בשוחט תמימים בפנים שלא לשם בעלים וריש

מפרכסת הרי היא כחיה דבפ"ג דחולין (ד' ג' וט"ס) אין משנה בשום מקום אלא היינו ההיא דהעור והרוטב (ע"פ ד' קפ"ה). דשונים ישראל נעמאה כו' אבל היכא דשחטה תמימיה לא חשיב מפרכסת כחיה מתישכז כאן דשחיטת חוק לאו נח פדייה היא כיון דשחיטה גמורה היא להזיף מידי נבילה וגם להחזיר באכילה אם היה לה פדיון דהכא אליבא דר"ש קיימי דבין רבי יוחנן ובין ר"ל מודו דקדשי מוצח לר"ש היו בכלל העמדה והערכה כדאמרין בפרק בתרא דתמורה (ד' ג'): ולא פליגי אלא אליבא דרבנן אכל מ"מ קשה לריש לקיש אליבא דרבנן דקדשי מוצח לא היו בכלל העמדה והערכה כדאמר תוס' דלא משחטיט בשום מקום טעם טעם נפדיון נפדיון דוחק לומר דמדברגין הוא דאין נפדיון לפי עשה מוס וזה צידים כשאר מטיל מוס שאין נשחט ויתר על די אותו מוס וי"ל דמוס שהוא מחייב חשיב מוס לפדות על דו אכל מוס * דלאחר מיתה לא

הוא יאוש ושינוי רשות: ורבי שמעון הא אבר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה. הא לא אליטריך אלא משום מ"ד אין לשחיטה אלא לבסוף דלמ"ד דיסנה לשחיטה ממחילה ועד סוף מלי למפקר אפילו סבר ר"ש שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אמאי חייב אשחטוי חוק ד' וה' מבי שחט דיה פורחא חסרה ודאין לאו דמריה קטבת: שחיטה שאינה ראויה היא ולא שמה שחיטה. לגבי ארבעה ותמשה דגמר מוטבות טבח והכן בר מלגבי לאו דשחטוי חוק דבכפי חייב רחמנא וא"מ ואמאי חשיב ליה שחיטה שאינה ראויה הא יכול לפדות בשעת פירכוס דבר העמדה והערכה היא כדאמרין בפ"ג דחולין (דף ג'). ואין לך מוס גדול יותר משחיטה ואין סכרה לומר דלפי ענפסל שוג אין לו פדיון דבשלמא פסול שחט בשחיטה כגון פיגול אין לו פדייה משום דנחלו לשרופו כדאמרין בפרק כל שעה (פסחים ד' מד). כל שנקדש פסול באש יצרך אכל שחיטת חוק אינה בשחיטה אלא נקברה כדאמרין בפרק עד כמה (בסוטה דף סח). מי שאיני מומחה ורעה את הבכור נשחט על פיו הרי זה יקרב ומיהו לדברי המפרש דלא חשיב המפרכסת כחיה אלא כגון ישראל נעמאה וכרי כטעורה דלאו שחיטה היא דהיא דשחט בה שנים או רוב שנים ועדיין

עליו נדנמו של פלוני ולא אשעתא דהקדש משום דעדיין שמו אטביחיה דהא מרשות מריה קמא נפק אלא אגונב הקדש שהקדישו בעלים קאי דכיון דחייב בעלים באחריות כי קא טבח דמריה קא טבח דדבר הגורם לממון דמי: שמעינן ליה לרבי שמעון. דמתני' דפטר אטביחיה טריפה: קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא. דקדשים הנשחטין בחוק פסולין ומאי טעמא דרבי שמעון דאמר קדשים שחייב באחריותן חייב דמשמע שאם גנב קדשים וטבחן דחייב בתשלומי ד' וה': והרי חזרה קרן לבעל הכיס. והואיל ולשם בעלים נחוצה: שגשפך הדם. ומיהו בשעת שחיטה ראוייה היא: שלא לשם בעליהן. דשחיטה ראוייה היא דקיימא לן (נחמס ד' ג'). כל הנוצחין שנזבחו שלא לשמן כשרים וקרבן לא חזרה לבעלים דקיימא לן (שם) שלא עלו לבעלים לשם חובה: בעלי

כדיה ממו תמימים יקברו בעלי מומים פדו דלא נעו העמדה והערכה ואפילו הכי תמימים יקברו: ושל"א ישם בעליהן. וה"ה שלא לשמן אי נמי ההוא נמי קרי ליה שלא לשם בעליהן משום שלא עלו לבעלים לשם חובה ונראה לו דוחק להעמיד בגשפך הדם ורבי דימי דאוקמא כגשפך הדם משום דיהא ליה לאוקמא בכל קדשים שחייב באחריותן (דבשלמא) לשם בעליהן לא מוקמא בפסח והשתא דמפסלי שלא לשמן:

ור"ל